

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 49/2026-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDAKOVANÉ]

a [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ] zastúpených Advokátska kancelária Beňová, s. r. o., Blumentálska 8, Bratislava, proti uzneseniu Okresného súdu Pezinok č. k. 10C/9/2016-827 z 12. septembra 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **p r i j í m a** na ďalšie konanie v celom rozsahu.
2. **O d k l a d á** vykonateľnosť uznesenia Okresného súdu Pezinok č. k. 10C/9/2016-827 z 12. septembra 2025 do právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci samej.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. decembra 2025 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľov, ktorou sa domáhajú vyslovenia porušenia základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Pezinok (ďalej len „okresný súd“) označeným v záhlaví tohto rozhodnutia. Navrhujú napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a priznať im primerané finančné zadosťučinenie a náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom. Súčasne sa domáhajú, aby ústavný súd v súlade s § 129 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších právnych predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“) odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia do právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu o ich ústavnej sťažnosti.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovatelia sa v konaní vedenom okresným súdom podanou žalobou domáhali proti žalovaným v 1. a 2. rade zaplata sumy 36 513,31 eur s príslušenstvom z titulu vydania bezdôvodného obohatenia. Rozsudkom č. k. 10C/9/2016-430 z 27. decembra 2017 okresný súd žalobe sťažovateľov vyhovel a žalovaným v 1. a 2. rade uložil povinnosť zaplatiť im sumu 36 513,31 eur spolu s príslušenstvom. Po predchádzajúcom zrušujúcom uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/103/2020 z 26. novembra 2020 Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 14Co/3/2021-726 z 26. septembra 2023 rozsudok okresného súdu zmenil tak, že žalobu sťažovateľov zamietol a žalovaným v 1. a 2. rade priznal proti sťažovateľom nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Doplniacím rozsudkom č. k. 14Co/3/2021-745 zo 16. januára 2024 následne priznal žalovaným v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

3. Uznesením č. k. 10C/9/2016-792 z 3. mája 2024 okresný súd obsadený vyšším súdnym úradníkom rozhodol o výške trov konania a sťažovateľom uložil povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť žalovaným trovy prvostupňového, odvolacieho a dovolacieho konania celkom v sume 27 433,57 eur.

4. O sťažnosti sťažovateľov sudca okresného súdu rozhodol napadnutým uznesením, ktorým uznesenie vyššieho súdneho úradníka zmenil podľa § 250 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) tak, že sťažovateľov zaviazal spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovaným trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia v sume 24 893,01 eur a súdneho poplatku v sume 6 571,50 eur (I. výrok) a súčasne žalovaným priznal nárok na náhradu trov sťažnostného konania, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením (II. výrok). Konštatoval, že námietka sťažovateľov o nesprávne stanovenej hodnote jedného úkonu právnej služby je nedôvodná. Vyšší súdny úradník správne aplikoval § 13 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších právnych predpisov (ďalej len „vyhláška“), keď základnú sadzbu tarifnej odmeny znížil o 50 % až v prípade zastúpenia druhej osoby. Rovnako sa nestotožnil s tvrdením sťažovateľov, že úkon – prevzatie a príprava zastúpenia – predstavuje spoločný úkon, pričom podľa okresného súdu patrí každému zo žalovaných náhrada trov za tento úkon v plnej výške. Následne sa sudca okresného súdu vyjadril k účelnosti a odôvodnenosti všetkých sťažovateľmi namietaných úkonov právnej služby, za ktoré bola žalovaným priznaná odmena.

II.

Argumentácia sťažovateľov

5. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti atakujúcej napadnuté uznesenie namietajú jeho arbitrárnosť, pričom tvrdia, že pochybenia okresného súdu dosahujú v danom prípade ústavnoprávnu intenzitu. Výklad § 13 ods. 2 vyhlášky, ktorý aplikoval okresný súd, sa podľa sťažovateľov odchyľuje od ústavne konformného interpretačného rámca ustáleného v judikatúre ústavného súdu. Namietajú, že okresný súd, tvrdiac nesprávnosť uznesenia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 137/2018, odmietol aplikovať tam prijaté závery týkajúce sa výkladu § 13 ods. 2 vyhlášky. V predmetnom uznesení

prítom ústavný súd poukázal na svoju ustálenú rozhodovaciu prax, podľa ktorej sa pri výpočte náhrady trov konania základná sadzba tarifnej odmeny v súlade s § 13 ods. 2 vyhlášky znižuje o 50 % pri spoločných úkonoch, a to u všetkých spoločne zastupovaných osôb. Okresný súd však uviedol, že zníženie o 50 % sa má uplatniť až pri druhej a ďalšej zastupovanej osobe a na tomto základe považoval stanovenie tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby v sume 739,40 eur za správne. Ustanovenie § 13 ods. 2 vyhlášky bolo o formuláciu, podľa ktorej sa „zníženie uplatní pri zastupovaní druhej a ďalšej osoby“, zmenené až vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 391/2023 Z. z. s účinnosťou od 1. januára 2024. Aplikácia tohto výkladového prístupu na úkony vykonané pred nadobudnutím účinnosti uvedenej novely je preto podľa sťažovateľov retroaktívna a ústavne neudržateľná. Napadnuté rozhodnutie vykazuje znaky arbitrárnosti aj v tej časti, v ktorej okresný súd priznal žalovaným náhradu trov konania za úkony právnej služby, ktoré podľa sťažovateľov nespĺňali zákonné kritérium účelnosti vyplývajúce z § 251 CSP, čo viedlo k zásahu do ich majetkovej sféry. Okresný súd priznal žalovaným odmenu za opakované porady s klientmi, neúčelné nahliadnutia do súdneho spisu a nevyžiadané písomné vyjadrenia vo veci samej, ktoré neboli vykonané na základe výzvy súdu, nereagovali na nové skutkové alebo právne okolnosti a neboli ani objektívne nevyhnutné na účinnú ochranu práv protistrany. Za postup odporujúci § 13 ods. 2 vyhlášky sťažovateľa považujú aj to, že okresný súd priznal každému zo žalovaných odmenu za úkon prevzatie a príprava právneho zastúpenia, hoci nepochybne išlo o spoločný úkon pri zastupovaní dvoch osôb tým istým právnym zástupcom. Ďalej sťažovatelia namietajú priznanie náhrady trov sťažnostného konania, čo je v rozpore s uznesením pléna ústavného súdu sp. zn. PLz. ÚS 2/2024 z 18. decembra 2024, ktorým došlo k zjednoteniu názorov v otázke priznávania trov sťažnostného konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka o porušení práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a porušení vlastníckeho práva (čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu) uznesením okresného súdu, ktorým bolo rozhodnuté o ich sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka o výške trov konania.

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Ústavný súd zistil, že sú splnené všetky ústavné a zákonné predpoklady na prijatie ústavnej sťažnosti sťažovateľov na ďalšie konanie v celom rozsahu, pričom otázku opodstatnenosti tvrdení v nej obsiahnutých bude potrebné posúdiť v konaní vo veci samej, a preto ústavnú sťažnosť prijal na ďalšie konanie (§ 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde).

9. V konaní o prijatej ústavnej sťažnosti ústavný súd následne rozhodne aj o ďalších požiadavkách sťažovateľov uplatnených v petite ich ústavnej sťažnosti.

IV. Odklad vykonateľnosti

10. Podľa § 129 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na návrh sťažovateľa odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak by právnymi následkami napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu hrozila závažná ujma a odloženie vykonateľnosti nie je v rozpore s verejným záujmom. V zmysle § 131 zákona o ústavnom súde, odklad vykonateľnosti zaniká najneskoršie právoplatnosťou rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej, ak ústavný súd nerozhodne o ich skoršom zrušení.

11. Svoj návrh na odklad vykonateľnosti namietaného uznesenia sťažovateľa odôvodňujú začatím exekučného konania, ktorého podkladom je práve „ústavne nekonformné“ uznesenie okresného súdu. Poverená súdna exekútorka už pritom pristúpila k blokácii bankového účtu oboch sťažovateľov, čím dochádza k závažnému zásahu do ich majetkových práv.

12. Po predbežnom prieskume podanej ústavnej sťažnosti a jej príloh ústavný súd konštatuje, že sťažovatelia ozrejmili dôvodnosť odkladu vykonateľnosti namietaného uznesenia. Je zrejmé, že na základe návrhu žalovaných je proti sťažovateľom začatá exekúcia na podklade namietaného uznesenia okresného súdu, čo preukázali pripojeným upovedomením súdnej exekútorky o začatí exekúcie voči nim. Na základe uvedeného ústavný súd rozhodol o odklade vykonateľnosti namietaného uznesenia okresného súdu až do právoplatnosti rozhodnutia o ústavnej sťažnosti sťažovateľov.

13. Ústavný súd súčasne dodáva, že vyhovením návrhu na odloženie vykonateľnosti nie je žiadnym spôsobom prejedikované konečné rozhodnutie o ústavnej sťažnosti sťažovateľov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. januára 2026

Libor Duľa
predseda senátu